

opfordret dertil fra Forbringshavernes Side. Jeg maa stærkt fremhæve det Misbrug, at Dommeren ingen Præmisser behøver at give. Hvorforhelst at dette anvendes i Livet, mener jeg, at det er forkasteligt. Naar man har en almindelig Regel for, at enhver Kjendelse skal bygges paa Grunde, saa maa den ogsaa i dette Tilfælde bygges paa Grunde. En Kjendelse uden Grunde kaster en Skygge paa vedkommende valgte Kurator og vedkommende Dommer, thi det er ikke muligt at se, hvad Grunden kan være. Dette bør fjernes; skal Dommeren have denne Ret, saa maa han ogsaa give sine Grunde, og naar han skal give sine Grunde, saa vil han heller ikke misbruge sin Myndighed i saa mange Tilfælde, som det ellers vilde være tænkeligt. Jeg maa for Resten sige, at den høitærede Minister, som jo i mangfoldige Retninger har bygget dette Udlaft paa Sp. og Handelsrettens Erfaringer — hvad jeg giver ham fuldstændig Ret i — vistnok ogsaa maa erkjende, at Sp. og Handelsretten har erklæret, at kun i to Tilfælde — og der maa jo være en volbsom Masse af Konkursjer — er det paavisseligt, at de smaa Forbringshavere have haft Indflydelse paa Kuratorvalget. Man kan altsaa sige, at man har været godt sikket imod, at der ingen Misbrug fandt Sted, og Misbrugenes Storhed kan altsaa ikke være saa overmaade overvældende, som man har gjort dem til. Altsaa, naar man skærper Garantien fra begge Sider, saa siger jeg nu det Samme, som jeg begyndte med at sige, nemlig, at Tanken er rigtig; men man maa have Garant fra den modsatte Side; thi man bør ogsaa sikre de Vedkommende overfor en vilkaarlig Magt hos Dommeren. Jeg ser ikke, at en saadan vilkaarlig Magt er begrundet; den bør kun gjøres gjældende, naar der er Kreditorer, som paakalder den, og i alt Fald bør Dommerens Myndighed ubetinget indskrænktes ganske betydelig.

Justitsministeren (Nellemann): Det er mig hjært at se, at der ikke her i Thinget er fremkommet egentlige Indvendinger mod det, som jeg betragter som Hovedsagen ved Loven, nemlig den forandrede Regel om Afstemningsmaaden ved Kuratorvalget. Saa vidt jeg har kunnet forstaa det, har ingen af de ærede Talere, der have ytret sig, udtalt sig bestemt derimod. Derimod, det forekommer mig, at den første ærede Taler betegnede det som det i og for sig Korrekteste isølge det hele Synspunkt, som Konkursbehandlingen hviler paa. Derimod have de Bemærkninger, som ere fremkomne her — saa vidt jeg skjønner — nærmest dreiet sig om den Ret, som Dommeren har til at forkaste Kuratorvalget. Man har ment, at den kunde lede til Misbrug, og ment, at den burde begrænses. Jeg skal da her blot minde om, hvad jeg udtalte i Landsthinget, og som

ogsaa den ærede første Taler fremhævede, at jeg ikke paa nogen Maade vil erklære mig bestemt mod, at jeg ikke skulde kunne gaa ind paa, at der under visse Omstændigheder ikke skulde kunne finde nogen saadan Vægringsret Sted fra Dommerens Side. Sagen er jo den: Man maa erindre, hvorledes denne Ret for Dommeren til at negte sin Stadsfæstelse af Kuratorvalget, er kommen ind, og hvad egentlig Hensigten er med den. Den Gang, da man vedtog Konkursloven, gjorde man en meget stor Forandring i de tidligere Grundfætninger, navnlig i den Retning, at, medens tidligere Skifteretten eller Dommeren i Grunden var Herre over det Hele, vilde man gaa over til det Princip, at Kreditorerne paa Skiftesamlingen i Stedet derfor bleve Herre over det Hele; men samtidig dermed blev det den Gang fra flere Sider fremhævet som en Mislighed derved, at jo Erfaringen havde vist og sikkert ogsaa fremdeles vilde vise, at et meget stort Antal Kreditorer ikke møder paa Skiftesamlingerne, enten fordi de overhovedet ikke bryde sig om det, eller fordi de bo paa langt fraliggende Steder, ofte i Udlandet, og derfor ikke finde sig foranledigede til enten selv at møde eller besuldmægtige nogen Anden dertil. Derfor mente man, at samtidig med, at man lagde den store Magt i Skiftesamlingernes Haand, var det nødvendigt at se sig om efter Garantier for de Kreditorer, som ikke vare til Stede. Det var til Varetagelse af deres Larm, at man mente, at man maatte indrømme Dommeren denne Vægringsret. Denne Ret er i og for sig ikke nogen Behagelighed for Dommeren, ligesom han heller ikke har nogen som helst Nytte eller Interesse af uden Grund at negte at anerkjende Kuratorvalget; men det har væsentlig været, fordi man søgte, at der dog var nogen Betænkelse ved at lade de tilfældig paa Stedet værende Kreditorer, som mødte i Skiftesamlingen, være Herre over det Hele, medens maasse de bortværende, de i andre Byer boende Kreditorer, vare de, der have overveiende Interesse i Boet. Det er Grunden til, at man den Gang mente, at der burde indrømmes Dommeren denne Ret til at negte Stadsfæstelse paa Valget, og jeg vil tilføje, at det forekommer mig, at, hvis en saadan Ret skal opnaa sin Hensigt, er det saatvæmmeligst nødvendigt, at den maa være diskretionær, det vil sige, at man ikke forlanger, at Dommeren i en formelig Kjendelse skal anføre de Grunde, han har til at negte at stadfæste Valget. Endmindre kunde der være Tale om, at en saadan Kjendelse fra ham skulde kunne underkastes Appel; thi hvis han ikke skulde kunne værne om de fraværende Kreditorer ved at negte Stadsfæstelse af Valget undtagen i saadanne Tilfælde, hvor han anførte bestemte bevislige Ting mod den Paagjældende, der er foreslaet til Kurator, vilde denne Vægringsret ikke være af stor Værdi, og saa vilde en Dommer ikke finde sig foranlediget